

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. C. kwotę 3594, 04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, z tym że od 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 1624 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo. W punkcie 3 obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 285 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa. W punkcie 4 wyroku nakazał pobrać od powoda z zasądzonych w punkcie 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sadu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 217, 86 zł od oddalonej części powództwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

W dniu 25 listopada 2013 r. doszło do wypadku na skrzyżowaniu ul. (...) w Ł.. Samochód H. (...) nr rej. (...), kierowany przez K. S., skręcał w lewo z ul. (...) w ul. (...) w kierunku W.. Kierująca samochodem V. (...) nr rej. (...)- A. M. nie ustępując pierwszeństwa przejazdu wjechała na skrzyżowanie, czym doprowadziła do kolizji z samochodem H. (...). Sprawca zdarzenia A. M. posiadała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

W dniu 26 listopada 2013 r. poszkodowany K. S. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

Pozwany przyznał poszkodowanemu kwotę 6.987,81 zł tytułem odszkodowania.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 26 stycznia 2015 r. powód nabył wierzytelność o naprawienie przedmiotowej szkody od poszkodowanego, w tym z tytułu kosztów naprawy, szkody całkowitej, utraty wartości handlowej pojazdu, odsetek ustawowych, wynajmu pojazdu zastępczego, holowania i innych należnych świadczeń.

W dniu 29 stycznia 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 8388, 25 zł z propozycją zawarcia ugody. W jego ocenie wyliczony koszt naprawy pojazdu H. (6.987,81 zł) nie zrekomensował w pełni poniesionej przez poszkodowanego szkody. Całkowity koszt naprawy powinien wynieść 15.376,06 zł stanowiącej różnicę między wysokością należnego i wypłaconego odszkodowania.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 7.154,77 zł. Decyzją z dnia 5 lutego 2015 r. pozwany uznał, że do dopłaty pozostała kwota 2.990,89 zł. Łącznie tytułem odszkodowania została pozwanemu przyznana kwota 10.145,66 zł.

W wyniku kolizji w samochodzie H. uszkodzony został prawy przedni narożnik nadwozia, a w samochodzie V. (...) lewy przedni narożnik nadwozia. Niemal wszystkie części zgłoszone jako uszkodzone w kolizji z samochodem V. (...) z dnia 25 listopada 2013 r. były również uszkodzone w kolizji z sarną z dnia 29 maja 2013 r. Sąd ustalił, iż przeprowadzenie naprawy z użyciem części nowych nie doprowadzi do wzrostu wartości rynkowej H. (...). Przedmiotowy samochód w dacie kolizji był w wieku pięciu lat i po pięciu kolizjach, nie miał ochrony gwarancyjnej. Wszystkie wcześniejsze naprawy przedmiotowego samochodu były przeprowadzone w serwisie autoryzowanym. Wyjątkiem była ostatnia naprawa po szkodzie z dnia 29 maja 2013 r., która to szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Na podstawie akt sprawy ani po oględzinach samochodu nie dało się stwierdzić jakie części zostały użyte do przeprowadzenia tej naprawy.

Uzasadnione koszty naprawy samochodu H. (...) nr rej. (...) po kolizji z dnia 25 listopada 2013 r. w serwisie nieautoryzowanym, z użyciem części jakości (...) według katalogu (...) z grudnia 2013 r. z uwzględnieniem korekty wartości z tytułu wcześniejszych uszkodzeń określone zostały na 11.170,49 zł netto, tj. 13.739,70 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny, odnośnie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) po wypadku z 25 listopada 2013 r. Sąd ustalił w oparciu o opinię uzupełniającą biegłego mgr inż. J. Ż. z dnia 11 kwietnia 2018 r.

W związku z powyższym, sąd I instancji w oparciu o przepisy art. 822 k.c., 824¹ § 1 k.c., 436 § 2 k.c., 415 k.c., art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U.czeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 473 ze zm.), uwzględnił powództwo co do kwoty 3594, 04 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, iż szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku, który nie jest uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przedmiotowe rozumienie pojęcia szkody i obowiązku odszkodowawczego powoduje prawną irrelevantność faktu jakim kosztem poszkodowany dokonał naprawy rzeczy oraz tego czy w ogóle naprawić ją zamierza (por. SN w orzeczeniu z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, PUG 1989 nr 10-12, s. 310; wyrok SN z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, Wokanda 2004, nr 8, str. 15 i nast., wyr. SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r. I ACa 1179/06, wyr. SN z dnia 07.08.2003 r. IV CKN 387/01).

Odszkodowanie winno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje zatem straty, które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans) (art. 361 § 2 k.c.). Stosownie do treści art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalania odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Maksymalny zakres odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu ubezpieczenia OC określa art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U.wym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przewidując, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. W niniejszej sprawie, nie ma zastosowania żaden przepis ustawy, który nakazywałby ustalenie odszkodowania w kwocie niższej niż faktycznie poniesiona. Nie może być również mowy o jakimkolwiek postanowieniu umowy, gdyż istotą odpowiedzialności deliktowej jest to, że samo zdarzenie wywołujące szkodę jest źródłem zobowiązania. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku ubezpieczenia OC jest tożsamy z wielkością zaistniałej szkody, co wynika z przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. Obowiązkiem sprawcy, w tym wypadku ubezpieczyciela, jest pełne naprawienie szkody doznanej przez poszkodowanego (właściciela uszkodzonego pojazdu).

W ocenie Sądu Rejonowego, wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie nie rekompensowało szkody. Opierając się na opinii biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. J. Ż., sąd I instancji ustalił przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki H. (...) o nr rej. (...), wynikający z kolizji z dnia 25 listopada 2013 roku pozwalający przywrócić go do stanu poprzedniego przy uwzględnieniu wszystkich uszkodzeń, technologii naprawy, stawki roboczogodziny w wysokości 100 zł oraz przy użyciu części oryginalnych na poziomie 13.739,70 zł brutto. Naprawa tego konkretnego modelu pojazdu jest możliwa tylko przy zastosowaniu części oryginalnych, sygnowanych logo producenta, z uwagi na niedostępność innych o porównywalnej jakości. Jak stwierdził Sąd Rejonowy, tylko takie części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed

uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

W związku z tym, iż zgłoszenie pozwanemu szkody dotyczącej odszkodowania uzupełniającego w skonkretyzowanej wysokości tj. w kwocie 8.388,25 zł nastąpiło pismem z dnia 29 stycznia 2015 r., a strona pozwana nie wykazała, aby koniecznym było przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego, Sąd wskazał, że roszczenie powoda w tym zakresie stało się wymagalne z dniem wydania przez pozwaną ostatecznej decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne tj. 5 lutego 2015 r. Wobec powyższego roszczenie stało się wymagalne od dnia następnego tj. od 6 lutego 2015 r. i od tej daty Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odsetek.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 100 zdanie 1 k.p.c., uznając iż pozwany przegrał sprawę w 56%. Powód poniósł koszty w kwocie 3.582,46 złotych (251 zł - opłata, 1.217 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 2.114,46 zł – zaliczki na biegłych). Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Pozwany poniósł koszty w kwocie 678,88 zł tytułem zaliczek na biegłych. Razem koszty wyniosły 4.261,34 złotych, z czego pozwany winien ponieść 2.302 złotych, więc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.624 złote.

W toku postępowania Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy kwotę 475,86 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych. W związku z tym, na podstawie 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – tj. z dnia 21 kwietnia 2016 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 300) oraz w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać rzecz Skarbu Państwa od powoda z zasądzonych w punkcie 1 sentencji wyroku roszczenia kwotę 217,86 zł od oddalonej części powództwa (punkt 4 wyroku) oraz na podstawie art. 113 ust.1 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., nakazał pobrać od pozwanego kwotę 258 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa (punkt 3 wyroku).

Pozwany wniósł apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając orzeczenie w zakresie punktów 1, 3 zarzucając:

I. naruszenie norm prawa procesowego, które miało istotny i bezpośredni wpływ na wynik sprawy, a mianowicie poprzez naruszenie:

a) art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść, polegających na błędnym ustaleniu kosztów naprawy pojazdu marki H. (...), nr rej. (...);

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez: przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz na dokonaniu oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że naprawa pojazdu marki H. (...) użyciem zamienników nie wystarcza do naprawy uszkodzonego pojazdu, a pozwany jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania z uwzględnieniem kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych;

b) art. 354 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych jest sprzeczna z zasadą minimalizacji szkody.

W oparciu o wskazane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według

norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania za I i II instancję.

Powód domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności ocenić należało zarzuty naruszenia prawa procesowego, albowiem prawidłowość zastosowania i wykładni prawa materialnego rozważana może być jedynie w niewadliwie ustalonych okolicznościach faktycznych.

W sprawie niniejszej podniesiono zarzut obrazy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, niezgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W myśl art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, iż jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym - to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233 § 1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z dnia 27 września 2001 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Ustalenia te znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Apelujący zarzucając w apelacji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w istocie kwestionował poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) nr rej. (...). W ocenie apelującego Sąd ustalając kwotę odszkodowania oparł się wyłącznie na opinii biegłego J. Ż., na podstawie której ustalił koszty naprawy pojazdu marki H., przy użyciu części oryginalnych, na poziomie 13739, 70 zł. Tymczasem koszty naprawy powinny zostać dokonane za pomocą części zamiennych- nieoryginalnych, albowiem pojazd przed zdarzeniem z dnia 25 listopada 2013 roku brał udział aż w dziewięciu innych szkodach, w tym zdarzeniu z dnia 29 maja 2013 roku, które zostało zakwalifikowane jako szkoda całkowita. Zdaniem pozwanego, powód nie przedstawił materiału dowodowego, który pozwalałby na ustalenie, że w pojeździe w wyniku naprawy po szkodzie z dnia 29 maja 2013 roku zostały zamontowane części oryginalne, a ciężar dowodzenia w tym przypadku spoczywał na powodzie. Brak jest zatem jakiegokolwiek uzasadnienia dla przyjęcia domniemania faktycznego, że uszkodzone zostały części oryginalne, jak przyjął Sąd I instancji.

Wbrew zarzutom apelacji, wskazać należy iż Sąd prawidłowo ustalił wartość odszkodowania, według cen nowych części jakości (...), albowiem dla przedmiotowego pojazdu, na datę kolizji, nie były dostępne inne części zamienne jakości (...). Materiał dowodowy stanowiący podstawę ustaleń faktycznych, nie pozwolił na ustalenie, że pojazd mógł zostać naprawiony za niższą niż wyliczona przez biegłego kwotę, w szczególności aby naprawa mogła zostać dokonana z użyciem części alternatywnych, których jakość nie odpowiada częściom oryginalnym. Wskazać należy, iż biegły ustalając wysokość kosztów naprawy pozwalających przywrócić pojazd do stanu, uwzględnił procentowe zużycie uszkodzonych i przeznaczonych do wymiany po kolizji z dnia 25 listopada 2013 roku części samochodu, wskazując iż użycie do naprawy części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości ceny samochodu, do stanu sprzed kolizji (k. 519 v.- 520). Wskazać należy, iż na kwotę 13739, 70 zł złożyły się nie tylko wartość części zamiennych, ale również wartość robocizny w salonie nieautoryzowanym, co umknęło uwadze apelującego. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy ustalił koszty naprawy samochodu, opierając się na dowodzie z opinii biegłego sądowego, którego wiarygodności i mocy dowodowej strona pozwana nie zakwestionowała.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał też prawidłowej oceny prawnej ustalonych faktów, co czyni bezzasadnym podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia prawa materialnego. Zasądzenie bowiem w niniejszej sprawie odszkodowania za doznaną przez poszkodowanego szkodę wyliczoną z użyciem części zamiennych, które w dacie kolizji nie były dostępne na rynku, nie było możliwe, a pozwany wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi, nie udowodnił powyższych okoliczności. Podobnie nie udowodnił, iż w samochodzie przed szkodą zamontowane były części nieoryginalne. W świetle powyższych ustaleń, bez względu na to, w jaki sposób i jakim częściami został naprawiony samochód po szkodzie z dnia 29 maja 2013 roku, bezprzedmiotowe pozostają wywody apelującego na temat restytucji za pomocą części zamiennych. Niewątpliwie powodowi należało się odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy pojazdu. Stosownie do art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Oznacza to, że podmiot zobowiązany do naprawienia szkody ma obowiązek ją naprawić w takim zakresie, jaki określa wysokość szkody (art. 361 § 2 k.c.). Wobec powyższego, iż apelacja pozwanego nie odniosła zamierzonego skutku, Sąd Okręgowy nie znalazł powodów do zmiany wyroku w punkcie 1 w zakresie zasądzzonego odszkodowania w wysokości 3594, 04 zł, które stanowi różnicę pomiędzy kwotą kosztów naprawy ustaloną przez biegłego na poziomie 13739, 49 zł a kwotą przyznaną na etapie likwidacji szkody – 10145, 66 zł.

Apelację pozwanego uwzględniono jedynie, w zakresie kosztów procesu zasądzonych na rzecz powoda w punkcie 1 wyroku. W niniejszej sprawie, pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika. W związku z czym koszty poniesione przez niego wyniosły łącznie 1895, 88 zł, a nie jak wskazał Sąd I instancji 678, 88 zł. Łącznie koszty obu stron wyniosły 5478, 34 zł. Powód wygrał postępowanie, co do kwoty 3594, 04 zł, co stanowi 53 % dochodzonego roszczenia. W związku z powyższym, pozwanego i powoda obciążał obowiązek poniesienia kosztów w takim stosunku, w jakim przegrali postępowanie: powoda- w wysokości 2574, 82 zł, pozwanego w wysokości 2903, 52 zł. W związku z tym, powodowi należał się zwrot kosztów postępowania w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi a kosztami, które go obciążają, tj. kwoty 1007, 64 zł (3582, 46 zł- 2574, 82 zł).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 1 wyroku, obniżając kwotę 1624 zł do kwoty 1007, 64 zł oraz w pkt 3 obniżając kwotę 258 zł do kwoty 252, 20 zł (475, 86 zł x 53%).

W pozostałym zakresie, a mianowicie co do roszczenia głównego, apelacja nie została uwzględniona. W związku z tym, o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego, jako strony przegrywającej apelację, na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalono zgodnie z § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).